

HỒI 192

Mãnh Tướng Như Mây

Tốc độ và thân pháp của Hồng Phát Nữ dường như đã nằm ngoài tưởng tượng của Khấu Trọng. Đáng sợ nhất là cây hồng phát trong tay nàng phối hợp một cách hoàn hảo với thân pháp tuyệt mỹ, khiến Khấu Trọng căn bản không có đường né tránh, còn thoái lùi về sau thì chỉ càng khiến đối phương có thể triển khai thế công lăng lẹ, đáng sợ hơn mà thôi. Nhất thời bóng đổ rợp trời, ào ạt cuốn về phía Khấu Trọng như cuồng phong thịnh nộ.

Còn Khấu Trọng thì lúc này cả Tỉnh Trung Nguyệt cũng chưa kịp rút ra, chỉ có thể dựa vào đôi bàn tay trần ứng phó với thế công tựa di sơn đảo hải của hồng y mỹ nữ này.

Cây hồng phát trong tay nàng vừa cương vừa nhu, phát tùy ý chuyển, những sợi tơ phát trần được nàng khống chế như có mắt, như linh xà mổ vào những chỗ sơ hở trên tay đối thủ, cả cán phát trần cũng có thể quay ngược ra để điểm vào huyết mạch, lợi hại phi thường. Vừa bắt đầu nàng đã dùng đấu pháp đánh nhanh thắng nhanh, áp sát đối thủ, khiến Khấu Trọng thở không ra hơi.

Khấu Trọng lúc này đã hoàn toàn rơi vào thế bị động, chỉ có thể kiên chiều chiết chiều, chờ đợi cơ hội phản kích.

“Roạt!”

Tơ phát trần quất trúng vai Khấu Trọng một đường, lập tức làm y phục gã rách nát, để lộ ra hơn mười vết máu nhỏ. Đây còn là do Khấu Trọng linh hoạt, trước khi một kích hung hiểm này của đối phương quất trúng ngực đã kịp đảo người né tránh chỗ yếu hại. Để đề phòng cước pháp lăng lẹ bất thình thoảng lại bất ngờ đột kích, cuối cùng gã cũng bị cây phát trần của Hồng Phát Nữ thừa cơ đánh trúng. Hơn mười đạo kinh khí rất buốt bức vào nội thể.

Khấu Trọng biết nếu để tình thế tiếp tục diễn tiến, chỉ e sẽ dẫn đến kết cục gã phải hoành thiên nơi ngõ nhỏ này, nên vội hít mạnh một hơi chân khí, hóa giải đi mười mấy đạo kinh khí nhỏ li ti, rồi vận tụ toàn thân công lực, đánh ra một chưởng. Trong giờ khắc sinh tử

này, công lực có được từ Trường Sinh Quyết và Hòa Thị Bích của Khấu Trọng đã được phát huy tới cực điểm.

Hồng Phất Nữ tuy chiếm được thượng phong, nhưng một chiêu tưởng chừng như hết sức bình thường vô dị của Khấu Trọng lại khiến nàng có một cảm giác không biết chống đỡ thế nào.

Chương này của Khấu Trọng thực tế là do một chuỗi các động tác liên hòa hợp thành, thông qua vô số biến hóa làm nghi hoặc địch nhân, mới đến phương vị cuối cùng, khiến Hồng Phất Nữ hoàn toàn vô phương nắm rõ được lộ tuyến tấn công của gã. Đồng thời mỗi động tác đều hết sức tự nhiên liên lạc, hợp thành một chỉnh thể không thể phân cách, lại phối hợp với toàn thân, khiến người ta cảm giác như gã đã vận hết toàn thân công lực và toàn bộ tâm thần vào một chương này vậy.

Nguy hiểm nhất chính là nàng vốn định thừa thắng xông lên, quét phất trần vào mặt đối phương, chẳng ngờ một chương này của Khấu Trọng đã hoàn toàn phong bế mọi đường tấn công của nàng.

Không biết làm sao, cuối cùng Hồng Phất Nữ đành phải biến chiêu nghênh tiếp, trầm cổ tay xuống, dùng một thủ pháp hư thực ảo biến để đỡ lấy chương thể của Khấu Trọng. Hư chính là ra bộ muốn quét phất trần xuống tiểu phúc gã, thực là tạt phất trần khẽ hất lên trên, quét vào uyển mạch tay phải.

Khấu Trọng cười lên ha hả, chương thể không đổi, bất ngờ lao về phía trước, chương biến thành đao, đâm thẳng vào chiếc cổ thon nhỏ của mỹ nữ, kinh khí rít lên những tiếng ghê người.

Hồng Phất Nữ nào ngờ Khấu Trọng lại có kỳ chiêu phản thủ vi công như vậy, tuy bất phục khí, nhưng cũng biết phất pháp của mình đã bị Khấu Trọng nhìn thấu, đành hú lên một tiếng lạnh lạnh, thu hồi phất trần, hai chân hất lên tung ra năm cước như điện chớp.

Khấu Trọng tới giờ mới tìm được cơ hội phản kích, cười dài một tràng, đảo người lộn lên trên đầu Hồng Phất Nữ, song chương áp xuống, nhẹ nhàng tránh khỏi cước pháp kinh hồn mà gã cũng phải tự nhận là không bằng của hồng y mỹ nữ, tránh cường công nhược.

Loa Hoàn Kinh ào ào đổ ra bao trùm xuống đầu Hồng Phất Nữ như một trận cuồng phong. Chỉ nghe nàng hừ lạnh một tiếng, phất trần vung lên, cùng lúc đánh vào chương tâm hai bàn tay Khấu Trọng.

“Bình!”.

Kính khí chạm nhua.

Thân hình yếu điệu của Hồng Phất Nữ còn đang lảo đảo thì Khấu Trọng đã lẳng không nhảy lên, cười ha hả nói: “Đại tẩu quả nhiên lợi hại, tiểu đệ tự thẹn không bằng, đành phải muối mặt đào tẩu vậy!”.

Dứt lời đã tung mình lướt đi, trong nháy mắt đã không thấy tung tích đâu nữa.

Hồng Phất Nữ tức giận giẫm mạnh chân xuống đất, nhưng cũng biết khó mà đuổi kịp được Khấu Trọng. Có điều được gã gọi một tiếng “đại tẩu”, lại thấy gã vẫn chưa hề bạt đao, ác cảm với Khấu Trọng trong lòng Hồng Phất Nữ đã giảm đi quá nửa. Đến giờ nàng mới hiểu tại sao phu quân Lý Tịnh lại coi trọng tình nghĩa huynh đệ với hai gã tiểu tử này như vậy.

oOo

Tháp Bạt Ngọc thúc ngựa lên phía trước, đến gần Từ Tử Lăng mới cười khỏ nói: “Từ huynh và Khấu huynh quả thực là những nhân vật mà tại hạ coi trọng nhất kể từ khi đến Trung nguyên, hào sảng lại tình nghĩa, ngay từ khi mới gặp đã rất muốn được kết giao, nào ngờ cuối cùng lại có kết quả thế này, thật khiến người ta phải thấy tiếc nuối”.

Từ Tử Lăng thầm thở phào nhẹ nhõm, gã vốn tưởng rằng phải động thủ với đối phương, nhưng nghe khẩu khí của Tháp Bạt Ngọc thì dường như không có ý này. Nghĩ đoạn liền gật đầu nói: “Đời người đâu phải chuyện nào cũng được toại nguyện chứ! Có điều cho dù lập trường bất đồng, nhưng Từ Tử Lăng này vẫn coi Tháp Bạt huynh là bằng hữu, những chuyện đã đáp ứng tuyệt đối không nuốt lời”.

Tháp Bạt Ngọc đương nhiên biết rõ gã muốn chỉ chuyện mượn Trường Sinh Quyết, liền gật đầu nói ngay: “Trước nay tại hạ chưa từng nghĩ Từ huynh sẽ bội ước, bởi vì huynh căn bản không phải hạng người đó”. Tiếp đó lại thấp giọng nói: “Tại hạ có nói ra có lẽ huynh cũng không tin, Đột Lợi khả hãn kỳ thực rất hân thưởng hai vị, chỉ là vì tên tiểu tử đáng ghét Bạt Phong Hàn ở giữa hai bên, nên không thể nói chuyện mà thôi. Hiện giờ Bạt Phong Hàn đã rời khỏi Lạc Dương, có lẽ mọi người cũng nên ngồi xuống nói chuyện một phen chứ”.

Từ Tử Lăng thoáng ngạc nhiên, sau đó lập tức hiểu ra ý đồ của Đột Lợi chính là muốn Trung nguyên càng loạn càng tốt, mà Khấu Trọng chính là nguồn gốc của hỗn loạn và là cao

thủ phá hoại thể cân bằng của Trung nguyên, từ đó đoán ra được dụng tâm của Đột Lợi khi tỏ ý hữu hảo với bọn gã.

Nghĩ tới đây, gã liền lảng sang chuyện khác: “Tin tức của Tháp Bạt huynh thật linh thông, chúng ta vừa mới tiễn Phong Hàn huynh được một đoạn thì các vị đã biết mà đuổi tới rồi”.

Tháp Bạt Ngọc hừ lạnh: “Nếu cả điểm này mà cũng không làm được, bọn ta làm sao ăn nói với sư tôn?”. Kế đó lại thở dài than: “Thật khiến người ta không thể nào tin được, mỗi lần gặp phải tên tiểu tử này, công lực của hắn lại tinh tiến một bậc, hiện giờ thì cả Khúc Ngạo cũng phải bại trong tay hắn. Tại hạ chỉ muốn hỏi một câu, có phải sau trận chiến với Khúc Ngạo, Bạt Phong Hàn đã bị thương rất nặng hay không? Ôi! Đáng lẽ ta không nên dò hỏi thể này mới phải”.

Từ Tử Lăng càng lúc càng có hảo cảm với cao thủ Đột Quyết đáng vẻ âm dương quái khí này, gượng gạo cười đáp: “Huynh bảo ta nên trả lời thế nào đây?”.

Tháp Bạt Ngọc phẫn chấn tinh thần nói: “Huynh đã cho ta đáp án rồi. Nói thực lòng, nếu hắn không thọ thương, cho dù bọn ta có đuổi kịp e rằng cũng khó mà làm gì được, hiện giờ thì có thể tận tâm tận lực rồi”.

Từ Tử Lăng còn chưa kịp nói gì, thì Thuần Vu Vi đã mất kiên nhẫn hô lên: “Sư huynh à, đã đến lượt người ta nói chưa vậy?”.

oOo

Khấu Trọng nhảy từ trên nóc nhà xuống một ngõ nhỏ, chạy ra phố lớn, vết thương trên vai tuy đã cầm máu, song cả cánh tay vẫn tê buốt, vết thương rát như bị lửa thiêu đốt. Đến giờ gã vẫn chưa hết kinh hãi, cây phát trần của Hồng Phất Nữ quả thật đã đến mức xuất thần nhập hóa rồi. Chính Dịch Kiếm Thuật ngộ được từ những lời nói tưởng chừng vu vơ của Phó Quân Du đã cứu mạng gã.

Trước cây phát trần khiến gã đầu hoa mắt loạn của Hồng Phất Nữ, ngay cả chống đỡ gã cũng phải tốn rất nhiều công sức, nói gì tới chuyện dự đoán lộ tuyến và cách thức xuất chiêu tiếp theo của nàng? Thế nhưng đúng vào sát na mà nàng quét trúng gã đó, phát pháp

của nàng bất ngờ xuất hiện một sơ hở rất nhỏ, khiến gã có cơ hội giành lại phần nào thế chủ động.

Thời cơ đó chỉ diễn ra trong nháy mắt, nhưng gã đã nắm được một cách vô cùng chuẩn xác, đồng thời vận toàn bộ công lực phản kích một chuồng, chẳng những xoay chuyển được tình thế, mà còn vì cướp lại quyền chủ động nên mới thi triển được thủ pháp của Dịch Kiếm Thuật.

Đó cũng giống như đánh cờ, xuất ra một tuyệt chiêu mà đối phương không thể ứng đối, từ đó dồn địch thủ vào thế kẹt.

Gã lại có thêm một bước nhận thức mới với Dịch Kiếm Thuật.

Lúc này Khấu Trọng đã đi theo dòng người qua Thiên Tân Kiều đến trước cửa Đồng Gia Tửu Lâu, đang định bước lên thì chợt nghe phía sau có người gọi: “Khấu huynh xin dừng bước!”.

oOo

Thuần Vu Vi đỏ mặt nói: “Kể từ đêm hôm qua, ta bắt đầu thích huynh rồi”.

Từ Tử Lăng đang ngồi trên lưng ngựa đồng tai lắng nghe, giật mình đánh thót một cái, buột miệng thốt lên: “Hả?”.

Cũng may là Tháp Bạt Ngọc đã lui ra xa năm trượng đứng với đám kỵ sĩ Đột Quyết còn lại, bằng không để ý nghe được thì Từ Tử Lăng thật không biết chui vào đâu cho hết ngượng nữa. Gã tưởng nữ tử này có điều gì muốn nói với mình thật, đâu ngờ nàng lại biểu bạch tình cảm của mình một cách công khai thẳng thắn như vậy.

Thuần Vu Vi hiển nhiên là rất hài lòng với phản ứng của Từ Tử Lăng, dẫu chiếc môi xinh lên nói: “Có gì kỳ lạ đâu, người ta thích nhất là những nam nhân thông minh lanh lợi, không giống như con ngựa gỗ ngu ngốc bị người ta lừa trái gặt phải. Chỉ vì huynh không có vẻ giảo hoạt như Khấu Trọng, nên người ta mới đặc biệt chú ý mà thôi. Kết đó lại cười hì hì, để lộ hai hàm răng đều đặn trắng ngà, song mục xạ ra thần sắc mê đắm, dịu dàng nói: “Ai ngờ sự giảo hoạt của huynh lại giấu ở trong lòng, khiến bọn ta chỉ biển trợn mắt lên nhìn các người ung dung bỏ đi”.

Từ Tử Lăng dở khóc dở cười, cảm thấy thật khó xử, đành cười khổ nói: "Ta chỉ vì sinh tồn nên mới nghĩ cách thoát thân thôi. Làm sao có thể dùng hai chữ giáo hoạt đó để hình dung chứ? Không phải cô nương thích Khấu Trọng rồi hay sao?".

Thuần Vu Vi lườm gã một cái nói: "Người ta thích cả hai người mà! À, người ta sắp phải đi rồi, huynh không nói được một hai câu thân thiết hay sao? Sau này huynh có đến Đột Quyết tìm người ta không?".

Từ Tử Lăng lúng túng đáp: "Theo ta thấy thì cô nương tìm nhầm đối tượng rồi. Nếu ta thật sự giáo hoạt, hiện giờ đã biết phải dỗ dành nàng thế nào rồi. Đáng tiếc ta lại không biết chống đỡ ra sao. Cô nương có gì chuyển cáo cho Khấu Trọng không? Truy nhân gấp như cứu hỏa, hình như cô nương không nên vì một người khờ khan như ta mà làm lỡ mất thời cơ thì phải?".

Thuần Vu Vi chẳng những không giận dữ gì, mà còn bật cười vui vẻ nói: "Những lời này mới thật là hay. Nam nhân có bản lĩnh đều không đặt chuyện tư tình trong mắt. Sau này nhất định người ta sẽ quay lại tìm hai người. Ôi! Thực sự thì Bạt tiểu tử đó cũng tốt lắm, nếu hắn không giết đại sư huynh thì có phải tốt biết bao nhiêu không?".

Từ Tử Lăng bất giác cũng nảy sinh hảo cảm với vị cô nương ngây thơ mà đa tình này, điểm đáng yêu nhất của nàng chính thẳng thắn thật lòng, lúc nào cũng khát khao theo đuổi mặt đẹp nhất của cuộc đời.

Thuần Vu Vi nở một nụ cười ngọt ngào như mật, cố ý hạ thấp giọng nói: "Dặn Khấu Trọng phải cẩn thận với Đột Lợi, y là một người vừa gian hoạt lại vừa lắm âm mưu, sư tôn trước nay đều không thích y lắm. Vi Vi phải đi đây! Hi, trên đời này có rất ít nam nhân vừa tuấn tú lại vừa có khí khái anh hùng giống như huynh và Khấu Trọng đấy!".

Từ Tử Lăng đang lo lắng sẽ trễ hẹn, nghe nàng nói vậy như nhận được thánh chỉ tha mạng, vội vàng cáo từ, rồi thúc ngựa phóng đi.

oOo

Khấu Trọng quay đầu lại nhìn, không ngờ chính là Đột Lợi và một đám cao thủ Đột Quyết.

Đột Lợi tung mình nhảy xuống ngựa, bước đến bên cạnh Khấu Trọng như lão bằng hữu lâu ngày không gặp, mỉm cười nói: “Nếu Khấu huynh chỉ có một mình, chi bằng cùng nhau ăn bữa cơm, ta đã hẹn Thế Dân huynh gặp mặt ở đây rồi”.

Khấu Trọng cùng y sánh vai bước về phía bậc cấp của tử lâu, cố tỏ vẻ thản nhiên nói: “Hảo ý của khả hãn tại hạ đành tâm linh thôi. Không nói chuyện hiện giờ Khấu mỗ cũng có việc bên mình, đêm qua tại hạ và Thế Dân huynh có chút xích mích, hiện giờ lại cùng ăn một bàn, e rằng sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị của y, hà hà, sau này thế nào cũng có cơ hội mà!”.

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng lại thầm kỳ quái, nói thế nào thì Đột Lợi cũng là địch nhân chứ không phải bằng hữu của gã, tại sao lại giữ thái độ hòa nhã vui vẻ như vậy. Loại người tâm cao khí ngạo, tự thị mình là vương tộc Đột Quyết như hãn mà chịu hạ giọng như vậy, nhất định là bên trong có ý đồ gì đó.

Đột Lợi dừng bước, thấp giọng hỏi: “Bạt Phong Hàn đã đi rồi đúng không?”.

Khấu Trọng cũng đứng lại theo y, ngạc nhiên thốt: “Khả hãn đến Lạc Dương được bao nhiêu ngày mà tin tức linh thông đến vậy?”.

Một đám cao thủ Đột Quyết đứng vây xung quanh, ngăn không cho bất kỳ ai đến gần chỗ hai người đang đứng, khiến những khách nhân khác muốn vào trong đều phải đi vòng thêm mấy bước.

Đột Lợi cười cười nói: “Thực không dám giấu, trọng trấn của thiên hạ như Lạc Dương này làm sao không có tai mắt của chúng ta được chứ. Huống hồ ba người Khấu huynh lại cố ý công nhiên cười ngạo ra thành, giả như đến giờ bọn ta vẫn ngờ nghệch không biết thì còn đến Trung nguyên làm gì nữa?”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Khả hãn đã nhìn thấu bọn ta cố ý công nhiên xuất hiện, thì chắc cũng biết Bạt huynh đã có diệu pháp khác, không sợ người khác truy tung rồi!”.

Song mục Đột Lợi thoáng ẩn hiện sát cơ: “Bạt Phong Hàn có thể trốn được bất cứ ai, nhưng tuyệt đối không thể thoát khỏi Ba Đại Nhi. Một là vì nàng lâu thông mọi kỹ nghệ của hãn, hai là vì Triệu Đức Ngôn đã truyền cho nàng thuật truy tung thiên hạ vô song, thế nên bàn tính như ý của Bạt Phong Hàn lần này khẳng định không thể kêu được đâu”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Cho dù đuổi kịp y thì có sao chứ?”.

Đột Lợi đáp: “Nếu tiếp tục nói nữa, nhất định bọn ta sẽ lại phải đổi đầu. Nói thực lòng, ta đây rất hân thưởng tác phong hành sự của Khấu huynh, hy vọng mọi người có thể hóa

địch thành bạn. Khấu huynh cũng nên xem xét khả năng hợp tác của hai chúng ta, việc này đối với song phương chỉ có lợi chứ không có hại”.

Khấu Trọng thần nhiên đáp: “Khả hãn xem trọng tiểu đệ như vậy, thực khiến Khấu Trọng này vừa mừng mà lại vừa lo. Sau này có cơ hội nhất định tại hạ sẽ cùng uống rượu bàn đại sự với khả hãn, cùng nhau suy tính đại kế có lợi cho cả hai bên”.

Đột Lợi hân hoan đáp: “Khấu huynh quả là người hiểu biết, sau này nhất định tiền đồ rộng mở. Khi thời cơ chín muồi, ta sẽ tự đến bái phỏng!”.

Khấu Trọng thừa cơ cáo từ đi luôn lên lầu, nhưng trong lòng vẫn tính toán dẫn đo bốn chữ “thời cơ chín muồi” mà Đột Lợi nói.

oOo

Từ Tử Lăng đi theo một đám chừng bảy tám đại hán cưỡi ngựa vào ngoại viện rộng rãi của Đồng Gia Tửu Lâu, sau khi vào trong mới nhìn rõ một người trong bọn chính là Lý Thế Dân, nhưng không thấy Lý Tĩnh và Hồng Phát Nữ đâu. Lúc này gã có muốn tránh cũng tránh không được, chỉ có thể hy vọng Lý Thế Dân không nhìn thấy gã mà thôi.

Chẳng ngờ đám người Lý Thế Dân cơ hồ như ai cũng nảy sinh cảm giác, đều quay đầu nhìn sang phía gã.

Từ Tử Lăng cố gượng cười nói: “Không ngờ lại khéo vậy, Thế Dân cũng đến đây sao?”.

Lý Thế Dân nở một nụ cười vừa kinh ngạc lại mang chút mừng rỡ, bước lên trước nói: “Tại hạ đang định tìm Từ huynh nói chuyện, không ngờ lại gặp được ở đây”.

Thủ hạ của y người nào người nấy đều cười nói vui vẻ, không hề có thái độ kiểm bặt cung dương, nhưng Từ Tử Lăng lại cảm thấy ánh mắt của bọn họ đều đang tìm kiếm nhược điểm và sơ hở của gã, không sót một điểm nào.

Lý Thế Dân hân hoan nói: “Để tiểu đệ giới thiệu cho Tử Lăng huynh, vị này là Uất Trí Kinh Đức huynh, không những tinh thông binh pháp, mà còn giỏi sử trượng mâu cương tiên, danh chấn Giang Hoài”.

Uất Trí Kinh Đức tuổi chừng hai lăm hai sáu, nghe Lý Thế Dân nói vậy liền bước lên cung tay thi lễ.

Thoạt nhìn thì người này vừa không cao lớn, cũng chẳng khôi vĩ, thế nên chẳng hề khiến người ta để ý. Thế nhưng lại để cho Từ Tử Lăng một cảm giác vừa nhìn đã không thể nào quên, nguyên nhân chính là khí độ trầm ổn như núi và khí thế mang theo một cỗ sát khí đằng đằng của y, tỏ rõ một công lực phi phàm và khí chất đặc biệt, đúng là một mãnh tướng có thể coi địch nhân như không cho dù có đứng trước thiên quân vạn mã đi chẳng nữa. Gương mặt y có vẻ hơi vụng về trung hậu, nhưng đôi mắt lại lấp lánh tinh quang, khiến người ta cảm thấy y tuyệt đối không thể là nhân vật dễ khi hiếp.

Lúc Từ Tử Lăng đang chăm chú quan sát, y vẫn khiêm cung giữ lễ, mỉm cười nói: "Tin rằng tại hạ sắp được thưởng thức tuyệt kỹ siêu phàm trong Trường Sinh Quyết của Từ huynh rồi!".

Từ Tử Lăng đương nhiên hiểu được hàm ý đằng sau câu nói này của y, chỉ mỉm cười không nói gì.

Một người khác bước lên tự giới thiệu: "Tại hạ Bàn Ngọc, tham kiến Từ huynh!".

Từ Tử Lăng cảm thấy trước mắt mình như sáng bừng lên.

Người này cao lớn anh tuấn, hiếm có hơn là thể hình rất đều đặn, không hề có lấy một điểm nào để bắt bẻ được, hơn nữa phong thái lại cởi mở, khiến người ta có ấn tượng y là người văn nhã ôn nhu, lại giỏi ứng đối, nhưng cũng không nói nhiều lời thừa thãi.

Hai người này đều là nhân vật trung kiên trong Thiên Sách Phủ của Lý Thế Dân, cũng là kình địch của gã và Khấu Trọng.

Đứng bên cạnh Bàn Ngọc là một thư sinh văn nhã, trên gương mặt trắng trẻo lúc nào cũng nở một nụ cười đầy tự tin, nói năng điềm đạm, thần thái nhàn nhã vô vi.

Khi Lý Thế Dân giới thiệu người này chính là Trương Tôn Vô Kỵ, Từ Tử Lăng liền nhớ ra y và Uất Trì Kính Đức đều là những nhân vật mà Khấu Trọng đã đặc biệt nhắc tới, trong lòng không khỏi thâm sợ hãi.

Uất Trì Kính Đức không nộ mà uy, Bàn Ngọc anh tuấn tiêu sái, Trương Tôn Vô Kỵ thâm bất khả trắc, tất cả đều khiến gã sinh lòng cảnh giác.

Ba người còn lại lần lượt là La Sĩ Tín, Sử Vạn Bảo và Lưu Đức Uy, đều là cao thủ hiếm thấy. Chỉ riêng sáu thủ hạ này, đã có thể thấy được thực lực Lý Thế Dân kinh người thế nào rồi.

Sau khi giới thiệu, Lý Thế Dân thân thiết kéo tay Từ Tử Lăng sang một bên, thấp giọng nói: “Hôm qua tiểu đệ và Lý Tịnh tiên sinh đã nói chuyện cả đêm...”.

Nghe nhắc đến tên Lý Tịnh, Từ Tử Lăng lập tức không khống chế được bản thân, lên tiếng ngắt lời y: “Mỗi người một chí, không thể miễn cưỡng. Thế Dân huynh chớ nên thấy Khấu Trọng bình thường luôn đùa bỡn mà hiểu lầm, sự thực thì hắn rất có chủ kiến, một khi đã quyết ý làm gì thì người khác tuyệt đối không thể dao động đâu”.

Lý Thế Dân buông tay, mỉm cười thản nhiên: “Như vậy thì tiểu đệ cũng bớt được rất nhiều lời thừa. Sau này nếu có gì đắc tội, mong Tử Lăng huynh chớ trách tội, tiểu đệ cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi”.

Chăm chú nhìn Từ Tử Lăng với ánh mắt tràn trề tình cảm một hồi, cuối cùng y cũng dứt khoát buông tay, quay người dẫn theo đám cao thủ Thiên Sách Phủ đi lên lầu.

Từ Tử Lăng thâm thở dài, biết rằng bản thân đã bỏ qua cơ hội cuối cùng để làm hòa với Lý Thế Dân.

Từ giờ khắc này, Lý Thế Dân sẽ trở thành đại địch đáng sợ nhất của gã và Khấu Trọng.

- o O o -